

ydes Meget til et saadant Formaal, men ikke efter disse Slumpe-Regler, som jeg kalder dem, som Udvalget her har stillet op, og som jeg ikke skal komme ind paa at drøfte. Det kunne de Herrer ikke negte, at naar De ikke kunne tvinge Nogen ind i Foreningerne, saa ser det dog besynderligt ud, at den ene af de to Naboer kan være Medlem af Foreningen, og da kommer Dyrslægen til ham; men den anden Nabo, som ikke er Medlem, kan ingen tuberkulose Dyr have. Den ene kan have dem, men den anden ikke; man koster paa den ene i det Tilfælde, men ikke paa den anden, hvor man egentlig skulde ramme Tingen. Dette er blot stillet op som et Exempel for at se, hvorledes det hele slumper. Nu siger nok det ærede Medlem: „Disse privilegerede Dyreforeninger kunne let dannes“. Man har skrevet det i Betænkningen, hvordan man har tænkt sig det. Men en Betænkning er ikke en Lov. Det har stundom i vore Dage lidt at betyde, hvad der staa i en Lov; men det har meget mindre at sige, hvad de Herrer skrive i en Betænkning. Men selv om De sige: „Vi tænke paa Meieriforeningerne“, hvad vil det saa sige? Der gives Menneker, som holde sig udenfor Meieriforeninger, fordi de finde, at deres Bestemmelser som Meieriforeningsbestemmelser ere for strenge lige overfor Fattigfolk, og fordi de ere villige til at sælge deres Mælk til Smaafolk til en rimelig Pris; af denne humane Grund gaa de ikke ind i Foreningen. De maa altsaa staa udenfor de Foreninger, som skulle slaaes sammen med Meieriforeningerne. Jeg skjønner ikke rettere end, at man vil lave en særlig privilegeret Klasse omkring i Landet paa Bedtægter, vi slet ikke kjende, for at kunne pompe Statskassen efter Regler, som vi ingen Indflydelse have paa, for Pengesummer, hvis Størrelse vi slet ikke kjende. Det er ogsaa en Maade at Lovgive paa. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, det have vi nu forhandlet længe nok.

Naar et æret Medlem har brevidet mig, at jeg ikke har fremsat mine Betæneligheder ved 1ste eller 2den Behandling, da vil jeg i al Almindelighed sige, at jeg paa-tager mig ikke den Forpligtelse at fremsætte mine Betæneligheder ved Forslag, som endnu ikke have gennemgaaet en Prøve, og overhovedet ikke ved hver Sags 1ste eller 2den Behandling. Jeg har saa meget mindre Grund til at gaa denne Vej, som jeg i Reglen veed af Erfaring, at mine Betæneligheder snarere virke frastødende end tiltrækkende paa ærede Herrer, og at jeg stundom snarere har havt Held til at se Sager gennemførte, saaledes som jeg ønskede det, naar

jeg har undgaaet at fremsætte mine Betæneligheder, end naar jeg har fremsat efter min Mening begrundede Betæneligheder.

Naar den ærede Minister forstirrer os, at den foreliggende Sag ikke bliver til Lov uden fornøjet Drøftelse, forekommer det mig ikke, at det er tilstrækkeligt for os til at lade den gaa videre. Jeg synes ikke, det er værdigt for os, saaledes som vi nu staa, og det er ubilligt, synes jeg, at Flertallet i Udvalget, selv om det er Flertal ogsaa her i Salen, i dette Øieblik vil bringe det igjennem paa denne Maade. Det forekommer mig, at det er Thinget værdigt og Sagen mest tjenlig ogsaa for den fremskridende Behandling, om vi søgte at forene os om dette Lovforslag saaledes, at vi trøstigt i al Almindelighed kunde være enige om at sende det videre. Jeg kan ikke negte, at jeg maa ønske, at hele dette nye Spørgsmaal om Tuberkulosen, navnlig det Punkt, hvor der staaar, at endvidere søges udbirket for Tuberkulosen det og det, bliver gjort til Gjenstand for en særlig indgaaende Behandling og for en særlig Lov. Det er ikke absolut nødvendigt her i Lovforslaget. Uvertimod, det er maasse efter Sagens Natur mindre foreneligt med øvrige Dele af dette. Derfor forekommer det mig, at det var langt rigtigere paa Grundlag af langt udførligere Oplysninger, end der nu foreligger, at gjøre denne Sag til Gjenstand for en særlig Lov, og hvis man da fandt det nødvendigt at regulere den nu bestaaende Lovgivning, da at gjøre det i en Lov for sig selv. Jeg vil henstille til det høie Thing, og navnlig til det ærede Udvalg, om det ikke efter de Overvejelser, der nu have fundet Sted, og saaledes som vi nu staa overfor denne Afstemning, kan billige og støtte, at vi atter lade dette Forslag gaa tilbage til Udvalget, der muligt i denne Anledning bør forstærkes med nogle Medlemmer — det kan jo være en Sag for sig — for at det dels af Udvalget selv og dels af Medlemmer, der have Interesse for Sagen, kan faae en Behandling, der mulig kunde føre til, at det kunde foreligge i en Skikkelse, som forudsatte, om ikke Enighed, saa dog en stor Tilslutning og en Forventning om endelig Gjemmemførelse. Jeg har en særlig Grund til at ønske dette foruden den nu omtalte. Det er § 11. § 11 er meget uheldig affattet; jeg anser den for en farefuld Paragraf for Statskassen og Svinedifteritis. Hvad angaar det Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) bragte paa Bane, saa har jo nu, hvis han vil forfølge det Spørgsmaal videre, efter Ministerens Forslag gaa til Justitsministeren med en Forespørgsel. Indenrigsministeren